

Ринахме, копахме. Изведнѣжъ до мене Стойчо се провикна:

— Бате Патилане, гледай, гледай тука: като чучуръ бликна! Свършено е вече. Славата ни гръмна навредъ по нивята!

Докато копахме, отъ цѣлото село се събраха децата. Всички съ праздни стомни гледаха водата. А морни жетвари отъ жажда примрѣха. И бащи сърдити при насъ долетѣха. И много юнаци си трѣгваха бити, но идѣха после още по-честити.

А надвечеръ вече мало и голѣмо вѣвъ дола се свлѣче. Че изворѣтъ бистъръ и шумливъ протече. Дойде чакъ и кметѣтъ. Най-после пристигна баба Цоцолана. И тогава кметѣтъ стомна съ вода дигна и рече високо:

— Селяни, отъ днеска още единъ изворъ селото ни има. Нека да се пие съсъ животъ и здраве! И честитъ да бѣде този патиланецъ, дето го направи! Неговото име изворѣтъ ще носи!

Баба Цоцолана отъ радост заплака. Стойчо чичо Костовъ скочи и нагоре си хвърли калпака. Азъ, драги Смѣхурко, не знаехъ кѣде съмъ. Дали на небето или на земята. Сякашъ златно слънце ми огрѣ въ душата.

Хайде стига вече. Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятель вѣченъ:

Веселъ Патиланчо.

